

[Indenrigs- og boligministeren.]

at have gennemgået sagen stadig ikke kunnet se, at der er tilstrækkeligt grundlag til at give tilladelse til sagens indbringelse for Højesteret.

Jeg vil som min personlige opfattelse hertil gerne føje, at hvis den omhandlede lovbestemmelse i lejelovens § 150 skal have nogen mening — og det går jeg ud fra at den skal, indtil den ikke gælder mere —, kan jeg vanskeligt se, at nogen domstol skulle kunne komme til et andet resultat end det, underret og landsret her er kommet til.

Må jeg til slut sige, at jeg synes, at forespørgselsstillerne har trukket denne sag op i et for højt plan ved at forelægge den for rigsdagen i den højtidelige forespørgselsform. Det er, som om de ærede medlemmer ikke synes, rigsdagen har arbejdsstof nok. Det havde måske været muligt at få alle de oplysninger i sagen, som de ærede medlemmer havde ønsket, enten ved en henvendelse til justitsministeren eller til mig, eller hvis man ønskede sagen bragt frem offentligt, at indbringe den i folketingets spørgetime, hvor der også ville have været anledning for os til at give forespørgerne de oplysninger, som sagen giver anledning til.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Det fremgik af det ærede medlem hr. Kjeldgaard Iversens tale for lidt siden, at det praktiske i dette spørgsmål, forsåvidt angår justitsministeriets område, er, om jeg vil foranledige, at denne konkrete sag fra Aarhus, som det ærede medlem og min kollega, den højtærede indenrigs- og boligminister, har redegjort for, indbringes for Højesteret som tredje instans.

Dette problem har været gjort til genstand for nøje undersøgelse i justitsministeriet flere gange, siden Vestre Landsret afsagde sin dom den 13. maj 1952, der jo gik den gamle mand imod. Resultatet er stedse blevet, at justitsministeriet har måttet afslå andragendet, da der ikke efter justitsministeriets mening var udsigt til, at den afsagte dom ville blive ændret ved Højesteret, og da sagen ikke skønnes at have almindelig interesse eller videregående betydelige følger for ansøgeren. Retsplejelovens § 435, stk. 2, siger jo, at en dom, der er afsagt af landsretten som ankeinstans kun undtagelsesvis, med justitsministeriets tilladelse, kan indbringes

for Højesteret, og betingelserne er de nævnte, at den skønnes at have almindelig interesse eller videregående betydelige følger for den pågældende.

Efter at ansøgeren havde modtaget sit første afslag, dateret den 9. juni 1952, op søgte han mig i justitsministeriet torsdag den 26. juni 1952. Han forklarede mig sagen, som han så på den, og oplyste bl. a., at det drejede sig om hele hans eksistens; han havde ingen steder at flytte hen og var efter de to søstres død helt alene. Det er klart, at en ensom, gammel mand på 76 år, som ikke rigtigt kan klare sin sag, ikke vises af, når han kommer og beder mig om hjælp, og efter samtalen med mig havde han en lang samtale med den embedsmand, der behandler den slags sager. Resultatet blev, at sagen blev taget op til fornyet undersøgelse, og også samtlige dokumenter blev indkaldt påny og gennemgået igen. Man var stadig af den mening, at bevilling til Højesteret ikke burde gives, men for yderligere at bistå ansøgeren rettede man en henvendelse til Aarhus kommune for at få undersøgt, om der måtte være mulighed for, at kommunen uanset de afsagte domme gav afkald på den pågældende lejlighed, men det var forgæves. Det blev meddelt mig, at den hårde bolignød i Aarhus gjorde det nødvendigt for kommunen at sætte sig i besiddelse af denne lejlighed. Ansøgeren havde især gjort gældende, at grunden til, at han ikke havde overholdt den frist, som byrådet havde fastsat for indflytningen, nemlig den 1. december 1951, var, at fogeden ved fogedforretningen den 23. februar 1951 vedrørende førstesalslejligheden i huset havde flyttet de derværende maskiner ned i stuelejligheden, således at denne var ganske ubeboelig.

Dette punkt blev særlig undersøgt, og Aarhus byråd oplyste, „at der ved den anførte lejlighed, altså ved fogedforretningen, overhovedet ikke var fjernet nogen maskiner fra den pågældende lejlighed, af den grund at der slet ikke fandtes maskiner deri. Den eneste maskinlignende genstand, der blev iagttaget, var en blikindretning til at spænde på en bordkant. Denne indretning kunne eventuelt anvendes til opvinding af uldgarn. Den var imidlertid så rusten, at den næppe har været anvendt i mange år“. I lejligheden fandt fogeden iøvrigt et usandsynligt roderi; der var tætpakket med gamle møbler, med forlængst ukurante og mere eller mindre defekte uldvarer.